

המוציא שם רע — לוקה ונותן מאה סלע,
בין בעל בין שלא בעל, כשיטת רבנן.

רבי יהודה אומר: ללקות — לוקה מכל מקום.
אבל מאה סלע, רק אם בעל — נותן. אבל
אם לא בעל — אינו נותן.

והיינו כשיטת רבי אלעזר בן יעקב, הסובר
שפרשת מוציא שם רע נאמרה דווקא
כשבעל. אבל המלקות הם בגלל הלאו של
"לא תלך רכיל", ואין זה תלוי אם בעל או
לא, שהרי סוף סוף הלך רכיל. ואף שהוא
לאו שאין בו מעשה, סובר רבי יהודה שלא
שאיין בו מעשה — לוקין עליו⁽⁶⁵⁾.

איכא דאמרי: כולה, כל הברייתא — כרבי
אליעזר בן יעקב, וחכי קאמר התנא של
הברייתא:

המוציא שם רע — לוקה ונותן מאה סלע.
והוא — שבעל. שאף המלקות הם דווקא
כשבעל, משום שתנא קמא סובר שלא שאין
בו מעשה אין לוקין עליו, ולכן אי אפשר
לחייבו משום "לא תלך רכיל", אלא רק
בגלל מה שכתוב בפרשה של מוציא שם רע:
"ויסרו אותו", וזה נאמר דווקא כשבעל.

רבי יהודה אומר: ללקות — לוקה מכל מקום,
משום "לא תלך רכיל", משום שהוא סובר
שלאו שאין בו מעשה — לוקין עליו.

אמר רבי אבהו: גמר [למדים] "פתח"
מ"פתח", כאן כתוב "אל פתח בית אביה",
ובמשכן כתוב "מסך פתח שער החצר".

ולמדים פתח משער, דהיינו, מה פתח
האמור במשכן — שער עמו, אף פתח
האמור כאן — שער עמו.

ואחר כן למדים "שער" מ"שעריך" האמור
בעבודה זרה. ולימוד זה אסמכתא דרבנן
בעלמא הוא.

תנו רבנן: המוציא שם רע — לוקה ונותן
מאה סלע.

רבי יהודה אומר: ללקות — לוקה מכל מקום,
בכל מקרה שהוציא שם רע לנערה.

אבל לענין נתינת מאה סלע יש חילוק: אם
בעל את הנערה, ובא לבית דין וטען שקרב
אליה ולא מצא לה בתולים — נותן מאה
סלע.

אבל אם לא בעל אותה, אלא טען שיש לו
עדים שזינתה בבית אביה — אינו נותן מאה
סלע.

ומבאר הגמרא: קא מיפלגי בפלוגתא דרבי
אליעזר בן יעקב ורבנן דלקמן. וחכי קאמר
התנא של הברייתא:

עליו.

והביאו בשם ר"ת, דהאי דאמרינן הכא
שלוקה — היינו מכת מרדות לכולי עלמא. והא
דקאמר רב פפא מאי לוקה — ממון, לא אתא
לאיפלוגי אהא דמפרש דלוקה היינו מכת מרדות,
אלא שלא היה נראה לו להעמיד את ההיא דבעל
לוקה ולא בעל אינו לוקה — במלקות ממש,

והמהרש"א ומהרש"ל מבארים, דשאלת הגמ'
היא, במוציא שם רע, כשאין לה פתח בית אב,
מנלן דבעינן שער [דלא כתיב שער אלא בנערה
מאורסה שזינתה בבית אביה, ולא ילפינן מינה
מוציא שם רע]? עיי"ש.

65. כך פירש רש"י. ועיי' בתוס' מה שהקשו